

EEN OENBEEST
OP HET POMPOENFEEST

Leesexemplaar

Voorlezen vanaf 4 jaar
Zelf lezen vanaf 8 jaar

EEN OENBEEST OP HET POMPOENFEEST

© 2022, Marc de Bel en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vormgeving: Pelckmans Uitgevers nv
Illustraties: Frieda Van Raevels
Overig beeldmateriaal: iStock, Shutterstock

D/2022/0055/263
ISBN 978 94 6401 899 8
NUR 282/283

Wil je meer weten over Marc de Bel?
www.belirium.be
belirium@telenet.be

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 twitter.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

MARC DE BEL

EEN OENBEEST OP HET POMPOENFEEST

MET ILLUSTRATIES VAN FRIEDA VAN RAEVELS

P E L C K M A N S

HABOE!

Mogen wij ons eerst even voorstellen?
Want misschien vraag jij je wel af:

WIE OF WAT ZIJN BOEBOEKS?

Wel ...

Boeboeks, wij dus, zijn Aardewezens van ongeveer een vuist groot, groen en lekker harig. Wij lijken een beetje op menselijke beestjes of beestige mensjes. Maar we zijn noch het een, noch het ander. Sommige onwetende Mensen, of *Mensels* zoals Woel en Wommel hen noemen, denken wel eens dat wij een soort gekke minitrolletjes zijn. Niet dus.

Wij zijn Boeboeks en hebben de Aardegroei­kracht in ons. Daarmee helpen we planten ontkiemen en groeien. We zorgen ook voor zieke dieren. Die geven we de genezende, naar stinkzwammen ruikende kruidentheetjes van oma Gnolia. En liefde en warme knuffels, zodat ze zich snel weer beter voelen.

Wij worden altijd per twee geboren en zijn bij onze geboorte grasgroen en één konijnenkeutel groot. Zo'n keutel is ongeveer 1 centimeter. Daarom noemen wij kleine Boeboeks keutels. Wij groeien elk jaar één keutel, tot ons elfde, twaalfde. Dan stoppen we met groeien. Boeboeks van acht, zoals Puf en ik, zijn dus 8 keutels of centimeter. Piepel en Soeza, ons oudere neefje en nichtje, zijn al tien en dus zo'n 2 keutels groter dan wij. Volwassen Boeboeks zijn ongeveer 12 keutels groot. Er is echter één uitzondering: bonkel* Groezel. Die lieve, sterke beer is zowaar vijftien keutels groot!

Oude Boeboeks krimpen weer een beetje, worden wat doorzichtig en stralen een witgeel schijnsel uit. Wij worden makkelijk honderdtachtig jaar oud, soms wel tweehonderd jaar en meer. Na onze dood keert een deel van ons terug naar de Aarde. Een ander deel wordt Water- of Luchtelf en een derde deel wordt weer herboren in een kleinkind of achterkleinkind.

PIEPEL PAPAVER, WARE GROOTTE

*Een bonkel is niet iemand van de familie, maar wordt wel als zodanig beschouwd.

Boeboeks vind je overal ter wereld. Boeboeks zijn altijd groen, maar dat verschilt afhankelijk van waar ze leven. Zo zijn Boeboeks die meer in het zuiden en in warmere landen wonen, wat donkerder en Boeboeks meer naar het noorden wat bleker. Betoveroma Hippofena, overoma Grietel, oma Wispel, tante Troet, oom Bolder, ons nichtje Tita en ons neefje Wiep en de andere Duindoornboeboeks die aan zee in de duinen wonen, zijn dan weer wat meer kakigroen, zodat ze in het zand minder goed opvallen.

Mensen kunnen ons niet zien, tenzij wij dat zelf willen. Wij bepalen waar, wanneer en aan wie we ons laten zien. Men kan ons echter niet fotograferen of filmen. Maar wel tekenen. En hoe meer je aan ons denkt, hoe groter de kans wordt dat je ons ook écht te zien krijgt ...

Boeboeks van dezelfde sibbe (familie) hebben allemaal dezelfde sterke (zweetvoeten)geur. Dat is erg handig. Zo kunnen de kleintjes ook in het pikkedonker papa of mama makkelijk volgen en vinden we altijd moeiteloos ons hol terug. Want wij ruiken tien keer beter dan een hond. En wij hebben het Simpjal-gevoel gemeen. Daarmee 'voelen' wij, ook op verre afstand, sterke emoties (vreugde, verdriet, pijn, ...) van elkaar. Vooral oudere Boeboeks zoals opa Kakadoris en oma Gnolia hebben dat Simpjal-gevoel heel sterk.

Boeboeks zijn dol op tuinieren en gezond eten. Wij eten echter nooit iets waarvoor een dier moet worden gedood. Dus geen vlees of vis. Wel melk, kaas, onbevruichte eieren en heerlijke honing die de bijen van bonkel Groezel ons geven, in ruil voor het zaaien van veel nectarbloemen.

Wij, jonge Boeboeks, zijn keuteldol op zingen, dansen, feesten, ravotten in het bos, kattenkwaad uithalen en kus-sengevechten. Slapen doen we in oude pantoffels die we, net als vele andere spullen, uit het recyclagepark naast het Biezebos halen. Vaak kruipen we 's winters lekker samen met z'n allen in één grote slof. Wij recycleren (*recycleren* zeggen Woel en Wommel) trouwens nog meer van de dingen die de Mensen weggoeien of in het bos achterlaten. Daar zitten vaak nog zeer bruikbare spullen tussen. Zoals bladen papier waarop maar aan één kant iets is gedrukt. De onbedrukte kant gebruiken wij om op te tekenen en te schilderen. Maar ook wijnkurken en kaarsstompjes, bijvoorbeeld. Die eerste gebruiken we als zitjes en met de tweede verlichten we ons hol en verwarmen we ons *brubbelbad* dat we maken van een blik en een zuig-, in dit geval dus *blaasrietje*. Een *jazzuki* noemen Woel en Wommel dat. Verder maken we van al dat weggegooide mensenvuilnis dat wij in het bos en in het recyclagepark vinden, ook de meest *fantastimastische* dingen. Zoals brikboten, Rosse Blikkers en de prachtige waterzuiverduikboot die opa Kakadoris en Piere Pad van een plastic fles hebben gemaakt! En van pompoenen maken we *fantastimastische* boten. Meer daarover in dit verhaal!

VEEL PLEZIER met de Boeboeks
op het Grote Pompoenfeest!

Pit en Puf Papaver

DEEL I.

DE DAG VOOR
HET GROTE POMPOENFEEST

1. TONEEL

Ik trek mijn ogen open en rek me uit.

De laatste restjes van mijn heerlijke droom, waarin ik luidkeels door de inwoners van Kasterland word bejubeld en door Koning Richard tot Ridder Robin word geslagen, verdampen een voor een in mijn hoofd.

Het is erg stil in het hol.

Ook in de woonkamer.

Papa en mama zijn vast al in de tuin aan het werken.

Puf ligt nog zalig te snurken in zijn slaapslof.

Zijn jampotdekselschild, vingerhoedhelm en houten takkenzwaard liggen erbovenop.

Of liever: het schild, de helm en het zwaard van Wardus, want die speelt Puf in het toneelstuk dat wij morgen op het Grote Pompoenfeest opvoeren.

Wardus is de beste zwaardvechter van Kasterland en de beste vriend van Robin Hood.

Samen met Broeder Tuk, die wordt gespeeld door bonkel Groezel, en Sirius en San Eekhoorn strijden zij tegen Koning Jan.

Ruf Wezel speelt Koning Jan, een echte schurk.

De valse smiecht laat, nu hij zijn broer op de troon vervangt, de inwoners van Kasterland schandalig veel belastingen betalen.

Waardoor iedereen honger lijdt.

Gelukkig is Robin Hood er nog.
Puf was eerst wel een beetje ontgoocheld dat ik en niet hij de Grote Held mocht spelen.
Maar ik ben veruit de beste boogschutter van het Biezebos. En dus ook van Kasterland.
Dus kreeg ik de rol van de scherpschutter.
Ook al ben ik een meisje en is Robin Hood een man.
Maar dat maakt niet uit, zegt oom Pompel, die alles in goede banen leidt en het stuk ook heeft geschreven, naar een oud mensenboek dat hij in het recyclagepark heeft gevonden.
In een toneelstuk kan zoiets.
Zo speelt ook tante Moes aan het einde van het stuk de rol van de teruggekeerde Koning Richard.
Wat wel even wennen was, want tante Moes heeft nogal grote borsten, waar je moeilijk naast kunt kijken.
‘Nou, die Koning Richard was inderdaad duidelijk een rondborstige vorst’, merkte bonkel Groezel, alias Broeder Tuk, bij de eerste repetitie smalend op.
Daar moest de moeder van Woel en Wommel Braammuis erg om lachen.
Zijzelf speelt de oma van acht kleine muisjes, wier ouders zijn gestorven van de honger.
De arme weesjes worden gespeeld door Woel en Wommel en hun zes broertjes en zusjes.
Zij doen dat trouwens *fantastimastisch* en kijken altijd onwijs schattig triest wanneer Piere Pad hun laatste hazelnoten komt ophalen.

Piere Pad speelt de hebbelijke schout van Kasterland.
Slumpie Konijn speelt de rol van Lady Marion, de dochter
van Koning Jan, op wie Robin Hood verliefd is.
Ook dat was even wennen.
Een meisjesboek die verliefd is op een meisjeskonijn.
Maar in een toneelstuk kan dat dus allemaal.
Gelukkig hoeven Slumpie en ik elkaar niet echt te kussen,
maar alleen te doen alsof.
Wel jammer dat de broertjes Vos niet wilden meespelen.
Die drie rakkers vinden toneel niet cool en meer iets voor
oudjes.
Ik niet.
Ik vind het keutelleuk!
Ik lach me altijd weer een kreek als Woel en Wommel zich
verspreken.
De twee leukerds spreken moeilijke woorden vaak anders
uit.
Zo zeggen zij altijd *retepitie* in plaats van repetitie.
Prodiem in plaats van podium, *reclysagepark* in plaats van
recyclagepark en *lompiannetjes* in plaats van lampionnetjes.
Ik vind dat erg grappig en moet daar altijd om lachen.
Puf geeuwt luid en trekt slaperig zijn ogen open.
Hij gaat overeind zitten en krabt in zijn haar.
‘Haboe, Pit’, groet hij. ‘Of is het vanaf nu Robin?’

2. KEUTELLEUTE

‘Ik heb de hele nacht van het Pompoenfeest gedroomd’, zegt Puf, terwijl hij gezwind uit zijn slaapslof wipt. ‘Vooral over het liedje dat jij en ik er gaan zingen.’

Hij neemt de ring met glinstersteentjes, die hij gisteren onder een container in het recyclagepark vlak naast het Biezebos vond, en zet die als een kroon op zijn hoofd.

Op het Grote Pompoenfeest, dat wij elk jaar bij het begin van de herfst in het Biezebos vieren, is er dit jaar, na de toneelvoorstelling en vlak voor het bal begint, voor het eerst ook een vrij podium.

Daarop mag iedereen een liedje komen zingen.

Alleen of met velen.

Puf en ik doen er ook aan mee.

Wij gaan er een van onze lievelingsliedjes brengen.

‘Zullen we nog eens repeteren, Pit?’ stelt Puf voor.

‘Oké.’

Ik schraap mijn keel en wissel een blik met Puf.

‘Klaar?’

Puf knikt en gooit zijn ringkroontje weer op zijn slaapslof.

Ik ga snel in een bolletje op de grond liggen en doe alsof ik slaap.

‘Een, twee, drie ...’

Puf zet uit volle borst het liedje in.

*‘Joehoe ... Haboe!
Kom toch uit je slaapslof
Of Puf trekt aan je staart!’*

‘Auw!’

Ik werp Puf een verwijtende blik toe.

‘Je trok veel te hard! We doen maar alsof!’

‘Het moet toch echt lijken?’

‘Ja, maar daarom hoef je nog niet zo hard te trekken!’

‘Sorry.’

Ik rol me weer in een bolletje.

Puf zet het liedje weer in.

*‘Joehoe ... Haboe!
Kom toch uit je slaapslof
Of Puf trekt aan je staart!’*

Deze keer trekt hij veel zachter aan mijn staart en zingt verder.

*‘Joehoe ... Haboe!
Schrikt het hele Boeboeksbos
En iedereen lacht zich plat!’*